

Twivl kunne misforstaaes paa en Maade, der vistnok ikke har været Udkastets Mening, som om Retten under de Forhører, der vilde blive at optage, ikke burde gaae udenfor de Punkter, som saaledes vare den foreskrevne. Jeg kan nemlig ikke antage dette for at være Meningen af de nævnte Ord, og jeg kan det saa meget mindre efter Indholdet af § 23, der viser, hvorledes Retten kan optræde selvstændig i Henseende til Sagens Undersøgelse; men naar det forholder sig saaledes, turde det ogsaa være rigtigt, at udelade de Ord, som mulig kunne lede til Mistydning i denne Henseende.

§ 17 har foranlediget Udvalget til en Indstilling, som ikke er uvigtig, nemlig angaaende hvorledes der burde forholdes med Optagelsen af Forhør, forsaavidt Rigsretten selv befatter sig dermed. Udkastet indeholder den Bestemmelse, at dette Forhør skulde optages ved den samlede Rigsret og ledes af Rigsrettens Formand. Det er denne Bestemmelse, om et Forhør skulde optages ved den samlede Rigsret og ledes af Rettens Formand, som vi have foreslaaet forandret til: „hvilket optages ved Rigsretten og ledes af det af dens Medlemmer, til hvem den maatte overdrage det.“ Naar vi have sat „ved Rigsretten“ istedetfor „ved den samlede Rigsret“, knytter dette sig til de øvrige Indstillinger, vi have gjort om at Rigsretten maatte være berettiget til, under sin undersøgende Virksomhed, at handle paa forskellige Maader, som vi have andraget paa i vor Betænkning, deels nemlig saaledes, at Retten kunde fortsætte sine Forhandlinger med $\frac{3}{4}$ af sine Medlemmer, naar Saadant var fornødent, og deels forsaavidt vi have indstillet, at Rigsretten maatte være beføiet til ved Udvalg, under særdeles Omstændigheder, at optage Forhør paa de forskellige Steder i Riget. Det er dog egentlig det Første, som her nærmest er sigtet til. Naar vor Indstilling indeholder, at Forhøret skulde ledes af det af Rigsrettens Medlemmer, til hvem den maatte overdrage det, har man derved havt for Øie, at det meget vel kunde møde, at Formanden ikke selv ønskede at være den, der ledede et saadant Forhør, og at Retten deelte

Ansvare med ham i denne Henseende. Det er dog Noget, der er vel bekendt, at den Gave at være Inquisitor er hverken i den ene eller anden Henseende ligemeget givet ethvert Menneske, og jeg troer derfor, at for Sagens gode Behandling er det langt ønskeligere, at Retten kunde have Frihed i Henseende til at vælge den af sine Tilforordnede, til hvem den vilde overlade at lede en saadan Undersøgelse naturligtvis under Rettens Control og dens Deeltagelse i Forhandlingerne, end at det skulde staae som ufravigelig Regel, at Formanden skulde være den, der røgtede dette Hverv. Der er iøvrigt indløbet en Trykfeil i Udkastets første Punctum, idet der nemlig staaer: „hvortil han i saa Fald af Retten forelægges en passende kort Frist;“ det skal naturligtvis være „hvortil han o. s. v.“ hvilket vel kunde være at paaagte ved at afsætte Redactionen af Loven. Udvalget har dernæst indstillet, at det andet Punctum, der lyder saaledes: „Afhøringen kan efter Rettens Bestemmelse ske enten i det Møde, hvori Begjæringen derom er fremsat, eller i et følgende Møde,“ maatte udgaae, fordi det forekommer os at være Noget, der følger af sig selv og derfor ikke behøver at udtales.

Med Hensyn til § 18 i Udkastet har man meent at burde bibeholde de to første Affnit med den Forandring, at efter Ordene „stavnede med“ skulde udelades de Tidbestemmelser, der ere gjentagne i § 13, og istedet derfor sættes: „Baref efter § 13“ da det jo er tilstrækkeligt til at udtrykke, hvad man vil have udtrykt. Det øvrige Indhold af § 18 har man i det Væsentlige Intet havt at erindre imod, men man har foreslaaet, at der forinden denne Deel af § 18 i Loven burde optages en anden Bestemmelse, og at denne anden Bestemmelse burde sammenknyttes med Resten af § 18 og danne en ny §, der skulde handle om Forhørs Optagelse over Bidner og Andre, idet man, som jeg bemærkede ved Sagens første Behandling, ikke har troet, at Lovudkastets Bestemmelser fyldestgjorde, hvad man i denne Henseende maatte ønske, at Loven indeholdt, navnlig forsaavidt angaaer det Slags Sager, der omhandles i Grundlovens § 73, dens 2den Deel. Ved at berøre denne Gjenstand maa jeg tillade mig at